

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על-ידי
צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

יום של אור

ביום שישי זה, י"א בניסן, יום הולדתו ה-112 של הרבי מליובאוויטש, ייטלו אלפי חסידי חב"ד פסקיזמן מההכנות לפסח ויצאו למגוון פעילויות להפצת היהדות ולזיכוי הרבים במצוות. ניחו תפילין עם יהודים, יחלקו נרות שבת לנשים, יפיצו עלוני הסברה על החג, ויתגייסו להביא את צורכי החג לרבות משפחות נזקקות.

נערכים לחג

בתי חב"ד ברחבי הארץ מחלקים לקראת חג הפסח יותר ממאה אלף חבילות מזון, ובהן מצות, יין ומצרכי מזון בסיסיים, למשפחות נזקקות. זה למעשה מפעל 'קמחא דפסחא' הגדול בארץ. עדיין אפשר לתרום בבתי חב"ד ולהשתתף במצווה הגדולה והחשובה הזאת. צעירי חב"ד הפיקו מגוון עלוני הסברה על החג, הלכותיו ומצוותיו, בעברית וברוסית, לילדים ולמבוגרים, והם מופצים במאות אלפי עותקים.

תרופות כשרות

מי שנוזק לתרופות בימי הפסח, יכול להיעזר ברשימת התרופות הכשרות לפסח שיצאו לאור מטעם קופות החולים. את רשימת התרופות אישרו גורמים הלכתיים מוסמכים. אם תרופה כלשהי אינה כשרה לפסח, יש לבדוק עם הרופא אם יש תרופה חלופית כשרה. אם אין כזאת והתרופה חיונית - כדאי להיוועץ ברב.

זמני השבוע

יחוללים תלאיבי חיפה בארבע אילת ניוירוק

כניסת השבת 6:30 6:45 6:37 6:47 6:44 7:12

צאת השבת 7:43 7:46 7:44 7:45 7:41 8:13

312 בתי חב"ד **לשירותכם**
***3770** מוקד חב"ד

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 6084000
טל' 072-2770100 • פקס 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

למצוא נתיב ללב היהודי

איך נופלות פתאום כל המחיצות המבדילות בין הקבוצות כאן בארץ, והכול מתקבצים יחדיו וחוגגים את החג כמשפחה אחת?

הרבי. אהבה אל כל יהודי באשר הוא (צילום: ישראל זאב גולדשמיד)

אפילו יהודי אחד בגלות. הקב"ה הבטיח: "לא ידח ממנו נידח". הוא יאחז בידו של כל יהודי ויגאלנו, כמו שנאמר: "ואתם תלוטטו לאחד אחד בני ישראל".

יום מאיר

יום שישי, י"א בניסן, הוא היום שבו לפני מאה ושתיים-עשרה שנים ירדה לעולם נשמתו הקדושה של הרבי, ואנו זכינו לאורו הגדול. זה יום זכאי, יום שמחה והתעוררות, יום הודיה לקב"ה. זה יום שבו ראוי לכל אחד ואחד לעורר את הזיכרון על המגע האישי שהיה לו עם הרבי, ולהתחזק בלימוד תורתו ובהליכה באורחותיו.

דורנו, שזכה לאורו הגדול של הרבי, שנהנה מאור תורתו, מעצותיו הקולעות, מהדרכתו המדויקת, משפע ברכותיו ומהנהגתו הכבירה, ראוי לו להודות לבורא העולם על ששתל בתוכנו נשמה כבירה זו. זה יום להגברת אהבת ישראל, להפצת היהדות, לזיכוי הרבים במצוות, ובעיקר - להתחזקות במשאת נפשו העיקרית של הרבי - הציפייה לגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו.

חג כשר ושמח, חג של חירות אמיתית.

הכול שמעו על הסדרים הענקיים ששלוחי חב"ד עורכים ברחבי העולם בעבור המטיילים. זו נהיפה לתופעה שמקיפה מדי שנה בשנה עשרות אלפי יהודים. במקומות רבים מתקבצים לסדרים האלה כאלף ואף כא' לפי משתתפים.

פעמים רבות נשאלים שלוחי חב"ד איך הם מצליחים למשוך המונים רבים כל-כך, שרובם ככולם נטולי רקע דתי. איך זה שפתאום נופלות כל המחיצות המבדילות בין הקבוצות והציבורים כאן בארץ, והכול מתקבצים יחדיו וחוגגים את החג כמשפחה אחת?

התשובה היא - הרבי מליובאוויטש. הוא לימד את הסוד איך מוצאים נתיב לליבו של כל יהודי. כל שליח חב"ד שואף להכיל מעט מן האהבה הגדולה שקרנה מהרבי אל כל יהודי באשר הוא. כשאוהבים יהודים, הם אכן מחזירים אהבה.

משמעות אוהבת

בחג הפסח עלינו להעביר את המסר של החג לכל ארבעת הבנים. אחד מהם הוא הבן הרשע, המתריס: "מה העבודה הזאת לכם?". הוא מוציא את עצמו מן הכלל - "לכם ולא לי". התשובה הניתנת לו בהגדה נתפסת בפשטות כאמירה קשה - "אילו היה שם, לא היה נגאל".

אבל הרבי, בגישתו השופעת אהבה לכל יהודי, מביע תמיהה על תשובה זו, שעלולה לדחות את הבן הרשע אל מחוץ למחנה. הרבי מעניק לאמירה הזאת משמעות אחרת: "אילו היה שם, לא היה נגאל" - רק במצרים עמדה לפני האפשרות להישאר בגלות וללכת לאבדון, אבל עכשו אין האפשרות הזאת קיימת. אנחנו בעצם אומרים לו: בן יקר, גם אתה יהודי, לא תוכל להתנתק מיהדותך, אינך יכול להוציא את עצמך מן הכלל. בוא אפוא והיה חלק מההוויה היהודית.

ובאמת, זה ההבדל בין גאולת מצרים לגאולה הקרובה לבוא. בגאולת מצרים, מי שלא רצה להיגאל, אבד. אבל בגאולה הקרובה, לא יישאר

לכסות את ה'דם' הרוחני

לא רצתה התורה לחלק בין קרבנות ובין חולין, ופטרה את הבהמות מכיסוי הדם.

איפה הלהט

עתה יובן מדוע מצוות כיסוי הדם היא 'אב' לכל המצוות. הדם מייצג את החום והלהט. מלמדת אותנו התורה שיש להפנות את החום הזה לעבר ענייני הקדושה, שזה עניינה של התזת הדם על המזבח. לכן הדם הוא 'אב' לכל המצוות, כי ההתלהבות בקיום המצווה היא הבסיס לכל המצוות.

וכאן יש הבדל בין דם בהמה לדם חיה ועוף: דם בהמה מסמל את ענייני הקדושה, ואז אין לכסות את הדם, את ההתלהבות, אלא להפך – להוסיף בה, כדי שענייני התורה, התפילה וקיום המצוות יעשו מתוך חיות ולהט. אולם כאשר מדובר בהתלהבות בענייני חולין, יש לכסות את הדם בעפר. פעולה זו מסמלת התבטלות וצמצום ההתלהבות והלהט, כדי שענייני החולין לא יגררו את האדם למקומות בלתי-רצויים.

(תורת מנחם תשמ"ו, חלק ג, עמ' 556)

אמרת השבוע

תועלת ליהודי

כאשר החסיד ר' ישראל רוזנפלד היה תלמיד ישיבה, פנה אליו אחד הבחורים וסיפר לו כי אימו מאושפזת, וכי עליו להימצא לצידה בשבת, ולא נוח לו להימצא לבדו כל השבת במרכז רפואי לא-יהודי. לכן ביקש ממנו להצטרף אליו ולעשות עמו את השבת באותו מרכז רפואי.

השבת האמורה הייתה שבת הגדול, ורוזנפלד לא רצה להחמיץ את אירועי השבת בחצר הרבי מליובאוויטש. הוא החליט לשאול את הרבי כיצד לנהוג. השיב לו הרבי: "פלא על עצם השאלה. הלוא יש בכך תועלת ליהודי!".

פתגם חסידי

"הלוא רצונו של הקב"ה יתגשם. הברירה היחידה שניתנה לאדם היא אם לעשות זאת היום או לדחות למחר. אז אם אפשר לעשות זאת היום, למה לדחות למחר?" (הרבי מליובאוויטש)

בבית-המקדש, יילמד ממצוות כיסוי הדם?

ה'חינוך' מסביר את הרעיון העומד מאחורי כיסוי הדם. לדבריו, מצווה זו נועדה לבלום את מידת האכזריות שבאדם מלהתפרץ: "קצת אכזריות בנפשנו לאכול הבשר והנפש [הדם] נשפך לפנינו... ראוי לנו לכסות הנפש [הדם] ולהסתירו מעין רואיו טרם נאכל הבשר". לכן יש לכסותו.

דם קרבנות

על-פי ההסבר הזה מתבקשת שאלה גדולה: ההלכה היא שמצוות כיסוי הדם חלה על שחיטת חיה או עוף בלבד, ולא על שחיטת בהמה. והלוא בשחיטת בהמה ניקז דם רב יותר מבשחיטת עוף או חיה; ואם יש להסתיר את הדם כדי למנוע אכזריות – מדוע אין ציווי לכסות את דמה של הבהמה?

התשובה היא שמצוות כיסוי הדם אינה חלה על קרבנות אלא על שחיטת חולין בלבד, שכן דם הקרבנות נועד להזיה על המזבח ואין לכסותו. ומכיוון שרוב הקרבנות הם בהמות,

בפרשתנו מופיעה מצוות כיסוי הדם של חיה או עוף שנשחטו: "וְאִישׁ אִישׁ... אֲשֶׁר יִצוֹד צִיד חַיָּה או עוף אֲשֶׁר יִשְׁפֹּךְ אֶת דָּמוֹ וְכִסָּהוּ בְּעֶפְרָן". מצוות כיסוי הדם זוכה למעמד חשוב בגמרא (במסכת חולין). שם נכתב שהכיסוי צריך להיעשות ביד, בדרך כבוד, ולא ברגל.

הגמרא שואלת "וכי דם, קדושה יש בו?", ומסבירה: "שלא יהיו מצוות בזויות עליו". הצורך לכסות את הדם בדרך מכובדת אינו מפני מעלה מיוחדת של הדם, אלא מפני שזו מצווה. במסכת שבת נאמר כי כאן יש יסוד לכל המצוות: "אבוהון דכולהו – דם" (=הדם – 'אב' לכל המצוות). מכיסוי דם למדים שאת כל המצוות יש לעשות מתוך כבוד.

מניעת אכזריות

מדוע מצוות כיסוי הדם דווקא נבחרה ללמד על כל המצוות, שיש לעשותן בדרך מכובדת? הלוא אי-כיסוי הדם אינו נמנה עם העבירות החמורות, והנמנע מהכיסוי עובר על ביטול מצוות עשה בלבד. איך ייתכן שהאיסור על ביזוי מצווה, כדוגמת הדלקת נרות המנורה

מן המעיין

חג הפסח | מאת הרב אליעזר ברוד

בדיקת המידות

"אור לארבעה-עשר בודקים את החמץ לאור הנר" (פסחים ב,א). "ארבעה-עשר" רומז למידות, שבע המידות של הנפש האלוקית ושבע המידות של הנפש הבהמית. יש לבדוק את המידות האלה לאור הנר, "נר ה' נשמת אדם".

(אדמו"ר הזקן)

בדיקה כל הלילה

כאשר רבנו הזקן חזר בפעם הראשונה מרבו, המגיד ממוזריטש, כשהגיע י"ג בניסן לא אכל כל היום, כי היה טרוד בהכנות לבדיקת חמץ, לוודא שכל כוונות הבדיקה שקיבל מרבו, ייושמו אצלו בבדיקה בפועל. הבדיקה עצמה נמשכה כל הלילה, אף שלא היה לו אז אלא חדר אחד.

העדר האחדות

"שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו" (מן ההגדה). "שלא אחד בלבד" – החיסרון הזה, שלא הייתה אצלנו אחדות, הוא ש"עמד עלינו לכלותנו", הוא שגרם תמיד לכל צרותינו.

(שפת אמת)

המענה לרשע

"ואחד רשע" (מן ההגדה). המענה לרשע הוא בפסוק של האינו יודע לשאול – "בעבור זה עשה ה' לי". ללמדנו שלאמיתו של דבר כל ישראל מאמינים בני מאמינים, והמרשיע הוא

מפני שלפי שעה אינו יודע זאת, וגם אפילו אינו יודע לשאול על כך, מפני שנכנסה בו רוח שטות.

(הרבי מליובאוויטש)

אין לעצור

הרבי הריי"צ מליובאוויטש לא היה מפסיק באמצע אמירת 'דיינו'. כל אחד ואחד מה'דיינו' רומז לשלב מסויים בדרך מיציאת מצרים ועד בניין בית הבחירה. אין אדם רשאי לומר דיי בהפלאה של הדרגה שבה הוא עומד עתה ולהצהיר 'דיינו'. עליו לזכור שעדיין הוא עומד באמצע הדרך.

(שיחות קודש)

לא דיינו

"אילו נתן לנו את התורה ולא הכניסנו לארץ ישראל דיינו" (מן ההגדה). אולם לא נאמר "אילו הכניסנו לארץ ישראל ולא נתן לנו את התורה דיינו". כי ארץ ישראל בלי התורה אינה מספקת ואינה 'דיינו'...

(ספר הדרוש)

העני וארבעת הבנים

רבי דוד מטולנה היה אומר בדרך הלצה: העני כולל בתוכו את כל ארבעת הבנים: הוא חכם, שכן "לא לחכמים לחם"; הוא רשע, שכן "לווה רשע ולא ישלם"; הוא תם, שכן אצלו תם הכסף; והוא גם "שאינו יודע לשאול" – כבר אין לו ממי לשאול וללוות.

"סע לבריסביין!"

מכירים את סיפורי הבעליש'טוב, שהורה ליהודי לנסוע למקום פלוני, ודברים מופלאים כבר התחוללו מאליהם? ובכן, הנה לפניכם סיפור כזה, שהתחולל בדורנו.

את הסיפור מספר הרב פינחס וולסטון מאוסטרליה, בראיון וידאו לתכנית השבועית של JEM:

בתחילת שנות ה-80 שימשתי רב מרכז הסיוע של 'הבית היהודי' בסידיני, אוסטרליה. במהלך אחד מביקורי בנייורק קיבלתי פנייה מדיין נודע בעיר. הוא גולל לפניי סיפור כואב: אישה צעירה, ממשפחה חרדית מאוד, נקלעה למשבר בנישואיה ודרשה גט מבעלה. הבעל סירב. המאבק בין השניים נמשך זמן רב. יום אחד האישה קמה ונעלמה. להוריה היה קצה חוט אחד - הם ידעו שהיא באוסטרליה.

"בו", אני אומר, "אוסטרליה כמעט שווה בגודלה לארצות הברית. לך תמצא מחט בערמת שחת..."

"אינני יודע מה לומר לך", השיב הדיין. "אולי כשתיכנס לרבי מליובאוויטש תוכל לקבל ממנו עצה בעניין".

אכן, נכנסתי אל הרבי ל'יחידות', ובמהלכה שטחתי את הסיפור. "מתי אתה חוזר לאוסטרליה?", שאל הרבי.

"ביום רביעי", השבתי.

הרבי הורה: "לאחר שובך, בשבוע שלאחר מכן, סע לבריסביין".

בריסביין, בירת מדינת קווינסלנד שבאוסטרליה, רחוקה מסידיני כשעת טיסה. בזמנו הייתה בה קהילה יהודית קטנה מאוד. מבחינה רוחנית זה היה מקום שומם מאוד.

"מה אני אמור לעשות בבריסביין?", שאלתי. הרבי לא ענה. הבנתי שזו שליחותי: לנסוע לבריסביין, והקב"ה ינחה את צעדיי.

חזרתי לאוסטרליה, ובשבוע שלאחר מכן עליתי למטוס לבריסביין. סמוך למקום מושבי ישבה אישה, לבושה בהידור. במהלך הטיסה פנתה אליי: "האם אתה רב?". עניתי בחיוב.

האישה הגדירה את עצמה 'אישה מאמינה', הפעילה מאוד בכנסייה. היא הציגה לפניי כמה שאלות על סיפורי התורה. השתדלתי להיות מנומס ולהשיב לשאלותיה, אך לא ייחסתי לשיחה משמעות.

כרבע שעה לפני הנחיתה פנתה אליי

האישה הגיבה: "אני רוצה לחלוק איתך דבר שקורה עכשיו בעסק שלי". היא נקבה בשמה של רשת ביגוד גדולה באוסטרליה, שיש לה סניפים בכל רחבי היבשת, וציינה שהרשת בבעלות משפחתה.

"בעיר קיינרס", המשיכה האישה, "יש לנו שתי חנויות. באחת מהן עובדת צעירה יהודייה, שבאה מבית

האישה שנית. "אני מעוניינת לשאול אותך שאלה", אמרה. "מה ההשקפה היהודית על אדם העוזב את היהדות? האם מותר לו לחזור אל חיק הקהילה, או שעם עזיבתו הדלת נסגרת בעדו?".

עניתי: "איש אינו יכול להיפרד מאלוקים! אם יהודי חוזר ליהדות, הקהילה תקבל אותו אליה בזרועות פתוחות".

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

צדיק יסוד עולם

הגמרא (סוכה מהב) מונה כמה וכמה דרגות בצדיקים: שמונה עשר אלף צדיקים שרואים את השכינה מבעד ל'אספקלריא שאינה מאירה'; צדיקים הרואים את השכינה מתוך 'אספקלריא המאירה'; ובהם ל'ו הצדיקים הנסתרים; צדיקים 'בני עלייה', שהם מועטים; ועוד.

בדרגת 'בני עלייה' גופא יש שתי דרגות. הגמרא (יומא לחב) אומרת בתחילה: "ראה הקב"ה שצדיקים מועטים, עמד ושתלם בכל דור ודור". לאחר מכן נאמר: "אפילו בשביל צדיק אחד העולם מתקיים, שנאמר 'וצדיק יסוד עולם'". יש כאן כמה דרגות: סתם צדיקים, בני עלייה, וצדיק יחיד, שהוא "יסוד עולם".

דרגות בצדיקים

דמות מובהקת של "צדיק יסוד עולם" היה רבי שמעון ברייחאי. בספר הזהר (חלק א עמ' רנהא) מובא שרשב"י ראה פעם אחת מלאך שבא להחריב את העולם, ואמר לו שישב אל הקב"ה ויאמר לו שירחם על העולם בזכות הצדיקים. בהמשך הסיפור הוא מונה כמה דרגות בצדיקים, "שלושים צדיקים", "עשרים צדיקים", עד שהוא מסיים שהקב"ה צריך לרחם על העולם בזכות שני צדיקים שיש בעולם - הוא ובנו; ואם אין גם שני צדיקים - "הא אית חד, ואנא הוא (הלוא יש אחד, ואני הוא), דכתיב 'וצדיק יסוד עולם'".

את ההבדל בין הצדיק שהוא "יסוד עולם" לצדיקים אחרים מסבירה תורת החסידות על-פי ההבדל בין רשב"י לבנו, רבי אלעזר. מהגמרא (בסוכה) ומזהר ה"ל נראה, שרשב"י כלל את עצמו ואת בנו בכל הדרגות של הצדיקים, עד הדרגה העליונה ביותר של "שניים הם" אולם למעלה מזה היא דרגת "צדיק יסוד עולם", שעליה אמר: "ואני הוא". ברור אפוא שרבי אלעזר מייצג את הדרגה העליונה ביותר בצדיקים בכלל, וההבדל בינו ובין אביו מבטא את ההבדל בין סתם צדיקים ל"צדיק יסוד עולם".

במה התבטאה מעלתו של רבי שמעון על בנו? מספרת הגמרא (שבת לגב), שאחרי צאתם מן המערה (בפעם השנייה) - "כל היכא דהווה מחי רבי אלעזר, הווי מסי רבי שמעון" [כל מקום שהיה רבי אלעזר מכה ומעניש, היה רבי שמעון מרפא]. רבי אלעזר, דווקא בגלל רום מעלתו וצדקתו, לא היה יכול לשאת את הסתרה של העולם, וקפידתו זו עשתה רושם ופגעה בעולם; אולם רבי שמעון אביו היה מרפא את הפגיעה של בנו, משום שעבודתו הייתה בדרך שאינה סותרת את העולם ואינה שוברת אלא מתקנת.

יש צדיקים שדרגתם גבוהה עד מאוד, אך עבודתם הרוחנית קשורה יותר בעצמם, בחתירה לדרגות נעלות של קדושה והתדבקות בקב"ה. לעומת זה, עבודתו של "צדיק יסוד עולם" מתרכזת בעולם ובזיכוכו - הוא עוסק בהחדרת הקדושה האלוקית לתוך העולם, בהעלאתו של העולם הגשמי. לכן הוא נקרא "יסוד עולם", שכן בזה עיקר עבודתו - זיכוכו העולם.

נשיא הדור

הדבר מתבטא גם במאמר רשב"י (סוכה שם): "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין". ברור שלא אמר זאת חלילה רק כדי לציין את כוחו, אלא שאכן עשה ופעל כדי לפטור את העולם מן הדין. ואמנם, הוא הצליח בזה, עד שבימיו לא נראתה הקשת, דבר המעיד על העדר קטרוגים על העולם.

צדיק כזה, שהוא "יסוד עולם", הוא נשיא הדור שעליו מתקיים הדור. רשב"י עמד בדרגה העליונה ביותר של "צדיק יסוד עולם", אך בכל דור ישנו הצדיק האחד הזה, שכל מעייניו מרוכזים בזיכוכו העולם ובקידושו. צדיק המוותר על התעלותו האישית כדי לפטור את העולם מן הדין, לעשותו כלי להשראת השכינה ולהכינו לגאולה האמיתית והשלמה.

אדוק מאוד בברוקלין. היא נטשה את הדרך שבה חונכה. "שוחחתי איתה, והיא סיפרה לי שהיא שמחה, אבל אני יודעת שהיא לא. ואני גם יודעת שעליה לחזור לקהילה שלה".

לפתע החלו כל הפעמונים לצלצל בראשי. הנה זה קורה מול עיניי... צמרמורת חלפה בגופי.

"זה מאוד מאוד מעניין", אמרתי לה בהתרגשות. "אני נוסע לבריסביין, אבל אין לי שום מושג לשם מה".

האישה נבוכה. "כבוד הרב, על מה אתה מדבר?", שאלה בתמיהה.

"יש רבי גדול בנייורק", השבתי לה, "הוא שלח אותי למשימה: למצוא צעירה יהודייה אבודה!".

כעת החלה האישה לרעוד. "אולי זו היא?", אמרה. "אולי זו העובדת שלי בקיינרס!".

המשכתי לקיינרס, איתרתי את החנות ונכנסתי אליה. הצעירה לא נכחה באותו זמן. יצאתי וקניתי לעצמי שתייה קרה. הרגשתי דריכות וציפייה לקראת המפגש.

כעבור כעשרים דקות שבתי לחנות, והנה היא שם. לא היה אפשר לטעות. היא הביטה בי בתדהמה. מעולם לא ראתה יהודים דתיים בקיינרס.

"שלום", פניתי אליה, "שמי פינחס וולסטון, אני חסיד חב"ד". ניסיתי למצוא את המילים המתאימות. גוללתי לפנייה את השתלשלות האירועים, וסיימתי בשאלה: "האם את מעוניינת לשוחח איתי?".

"אני לא יכולה עכשיו, אני עובדת", דחתה אותי. הבנתי לליבה. היא נתפסה לא מוכנה. "אחזור בשעה חמש, כאשר החנות נסגרת", אמרתי לה. היא לא נראתה נלהבת, אבל אמרה: "כל מה שאני רוצה זה גט".

זיהיתי קצה חוט ולא הנחתי לו להישמט מבין אצבעותיי. "מדוע את צריכה גט, הלוא אינך דתייה?".

"אני רוצה את הגט", אמרה בנחרצות. "אם תוכל לסייע לי בכך, מה טוב, ואם לא - עזוב אותי לנפשי".

יצרתי קשר עם האנשים בנייורק. הגט ניתן. הצעירה שבה לארצות הברית. עקבתי אחרי הטיפול בה. היא נרשמה ללימודים בעיר מרוחקת, והתגוררה במעונות הסטודנטים. אבל אז התרחש דבר מופלא: היא החלה להשתתף בסעודות שבת שארגן במקום שליח חב"ד שהיה בא לשם אחת לחודש.

בעקבות זאת שבה האישה לקיים מצוות. כיום היא חסידת חב"ד, אם לשישה ילדים.

"בתוך שנה חגגנו ברית"

וכן המזוזות בדירתם להיות בטוח שכולן כשרות כד"ן. הרב גרליצקי הסביר לי את משמעות המכתב, מה זה 'ציון', ומה עליו לעשות."

בשורה מרגשת

זמן קצר אחרי קבלת המכתב התבשרו משה ורעייתו כי נפקדו. "השמחה שלנו הייתה גדולה", מתאר משה. "בתוך פחות משנה, בט"ו בשבט, חגגנו את הולדת הבן הבכור. מיהרתי כמוזן לעדכן את הרב גרליצקי, והוא התרגש מאוד. בהמשך זכינו לעוד בן". הבן שנולד בזכות ברכת הרבי משרת כיום בחיל האוויר. "ההתרגשות הייתה כפולה", מוסיף הרב גרליצקי, "שכן רבים מבני משפחתו של משה נרצחו בשואה, ועתה ידענו שיש המשך למשפחה".

את בקשתו של משה, בתוך מאות בקשות לתפילה וברכה שהגיעו מכל רחבי העולם, קרא הרבי, ככל הנראה, בביקורו האחרון בציון חמיו. שכן באותו יום, כ"ז באדר"א תשנ"ב, בעומדו שם על הציון, אירע האירוע הרפואי הקשה.

תזכורת בחו"ל

משה מביע כיום את צערו על שלא זכה לפגוש את הרבי: "הייתי פעם אחת בארה"ב, ורציתי מאוד ללכת לרבי, אבל לצערי זה לא התאפשר". בנוגע להוראה שקיבל בדבר בדיקת המזוזות, הוא מציין כי לאחר שמו"ל ידיעות אחרונות, מר נח

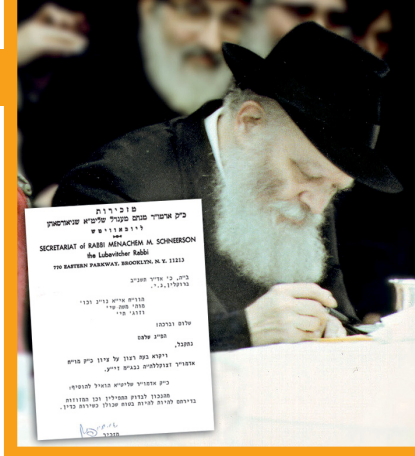
"בדרך כלל אני המראיין", מחייך העיתונאי והמשפטן משה רונן מ'ידיעות אחרונות' בפתח שיחתנו. עשרות שנים הוא ממלא תפקיד עיתונאי, ופרסם כתבות רבות וספרים חשובים. הפעם הוא חולק עמנו סיפור אישי, שהתרחש עמו לפני עשרים וארבע שנים.

הכול התחיל בחניה הסמוכה לביתו בתל-אביב. "החניה שלי הייתה צמודה לחניה של שליח חב"ד בעיר, הרב יוסף גרליצקי", מספר משה. "מדי פעם בפעם היינו נפגשים, עוצרים לשיחה קצרה ומחליפים חוויות. הקשר שלנו רב-שנים. אגב, סבי היה גבאי בבית-הכנסת שבו הרב גרליצקי משמש כיום רב".

מכתב מהרבי

משה מגיע לסיפור עצמו: "יום אחד, בחורף 1992 (תשנ"ב), נפגשנו בחניה. במהלך השיחה התעניין הרב במצב משפחתי. כבר היינו נשואים כמה שנים וטרם זכינו לילדים. לא ידעתי מה לענות ואמרתי: 'אני בעד פתרון רוחני...' הרב אמר לי מיד: 'אכתוב לרבי'."

"כעבור כמה ימים בא אליי נרגש, ובידו פקס שקיבל. זה היה מכתב התשובה שהתקבל מהמזכירות של הרבי. תאריך המכתב היה כ' באדר"א תשנ"ב. במכתב נאמר כי הרבי קיבל את מכתבי ויקרא אותה בעת רצון על ציון חמיו. ממזכירות הוסיפו שהרבי המליץ 'לבדוק התפילין

מכתבו של הרבי למשה רונן ולרעייתו

מוזס, נדרס בתאונה מול בניין העיתון, כמה שנים קודם לכן, "החלפנו את כל המזוזות".

משה מספר עוד כי לפני כמה שנים ביקר בניו אורלינס שבארה"ב, לצורך משימה עיתונאית: "ראיתי חנות של מצלמות ונכנסתי. בדלפק עמד חסיד חב"ד. כששמע שאני משראלי, הציע לי להגיה תפילין. התפתחה בינינו שיחה קצרה. סיפרתי לו שאני גר בתל-אביב, והוא שאל אם אני מכיר את הרב גרליצקי. השבתי בחיוב. בתגובה סיפר לי בהתלהבות את הסיפור על השכן שלו שכתב לרבי. זה היה הסיפור שלי..."

פנטס בלעדי התאפשר
הפעלה ידנית בכל עת
של התריסים החשמליים
ללא חילול שבת!

● ללא צורך בשעון שבת!
 ● התקנה קלה ופשוטה
 ● מתאים לכל סוגי התריסים החשמליים
 ● באישור פוסקים ורבנים

* התקנה ע"י חשמלאי מוסמך

052-321-1839 www.shabbat-alarm.com

יום ראשון הקרוב
 י"ג ניסן תשע"ד (13.4.14)
נרשמים להגרלה של
"יד לאחים" על ספר התורה

עד השעה 5:00 אחר"צ
 המוקד פתוח כמויש

1800-620-640

אין דבר העומד מעל פיקוח נפש
אגודת "אפרת"
02-5454500
 כל מקל יכול להציל חיוס!
 www.efrat.org.il

פינת ההלכה מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

מדיני ערב פסח

שאלה: מה הם הדינים המיוחדים לערב פסח? **תשובה:** נוסף על ההלכות הנוגעות לסוף זמן אכילת חמץ, ביעור החמץ וכדומה, יש עוד הלכות מיוחדות ליום זה.

מצה: אסור לאוכלה מן הדין מעלות השחר של היום ועד שמברכים עליה בליל הסדר. הספרדים, שנוהגים לאכול בפסח 'מצה עשירה' (שנילושה במיץ, ביין וכדומה), רשאים לאוכלה היום, כי אין יוצאין בה ידי חובה. ומנהג חב"ד שלא לאכול מהבוקר מכל המינים הכלולים בחרוסת ובמרור עד אחרי 'כורך' (ובחול"ל עד אחרי 'כורך' של הסדר השני).

תענית: מנהג הבכורים לצום היום, זכר לנס שניצלו ממכת בכורות. למעשה נהוג להשתתף בסעודת מצווה, כמו סיום מסכת, ואז פוקע חיוב

התענית, כי גם זה 'זכר לנס'.

מלאכה: מותר לעשות מלאכה עד חצות היום - תלוי במנהג המקום. במקום שנהגו לעשות מלאכה (וכך רווח המנהג), מותר להתחיל כל מלאכה עד חצות, גם אם אין בה כלל 'צורך המועד'.

מחצות היום ואילך הוא זמן הקרבת קרבן פסח, שכל אדם משראלי חייב בו, ולכן נאסר זמן זה במלאכה, כעין יום טוב. משום כך, העושה מלאכה בזמן זה אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה לעולם, ומה שהוא משתכר בה יפסיד במקום אחר. אסור לעשות מלאכה אפילו בחינם, או לעצמו, ואף לצורך יום טוב (מותר רק עלידי גוי). לכן אין לספר יהודי אחרי חצות, וגם לא להסתפר בעצמו. אם שכח ליטול ציפורניו לפני חצות, יעשה זאת אחר-כך.

מקורות: פסחים דף נ. שו"ע סי' תסח, תע, נו"כ ושו"ע אדה"ז שם. שלחן מנחם א"ח ח"ב עמ' רחצ. שב.

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-700-704120

"אבא, אמא, ספרו לי סיפור"

כך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורסמו ב'שיחת השבוע'

63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-700-704120